

מ"ת 6665/04/17 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז צפון נגד ז ש

בית משפט השלום בנצרת

מ"ת 6665-04-17 מדינת ישראל נ' ש(עציר)
תיק חיצוני: 1087/2017

בפני מבקשים	כבוד השופט דניאל קירס
נגד	מדינת ישראל פרקליטות מחוז צפון באמצעות ב"כ עוה"ד
משיבים	אלינו קאופמן
	ז ש (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד ארז מושקוביץ

החלטה

1. בפני בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

2. בכתב האישום נטען כי במהלך חודש אוגוסט 2015 הכה המשיב את בת זוגו בכך שסטר לה בפניה, דחף אותה והפיל אותה אל הרצפה. בנוסף, איים לפגוע בה כשהוא אוחז סכין מבטח גדולה. נטען, כי בעקבות מעשי המשיב נגרמו לבת הזוג סימני חבלה בפניה.

כן נטען בכתב האישום, כי כשלושה שבועות עובר ליום 15.3.2017 או בסמוך לכך, גערו המשיב ובת הזוג בבנם בן ה-7 על חוסר שביעות רצונם מביצוע מטלות בית ספריות. נטען, כי המשיב נטל חגורה והיכה באמצעותה את הקטין בגבו ואף פגע בראשו וגרם לו למכאוב. לאחר מכן, הכתה גם בת הזוג את הקטן, באמצעות מקל.

העבירות המיוחסות למשיב הן תקיפת קטין בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק; ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. הסנגור הנכבד הסכים כי קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב ביצע את המיוחס לו.

3. הסנגור טען כי אין עילת מעצר, אולם קמה עילת מעצר סטטוטורית בענין מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, שכן מדובר בעבירות אלימות בבני משפחה.

4. הסנגור טען לארבעה טעמים מדוע יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר:

עמוד 1

א. המשיב נעדר כל עבר פלילי, לרבות תיקי מב"ד;

ב. שיהיו חריג ביותר במעצר, שכן העבירה נגד בת הזוג בכתב האישום בוצעה על-פי הנטען לפני כשנתיים; אירוע זה אף דווח לעובדת סוציאלית של הרשות המקומית ביום 22.12.2016, ולא הוגשה תלונה למשטרה; ומאז אותו אירוע לא היתה שוב אלימות;

ג. בבדיקה פסיכיאטרית של המשיב מיום 24.2.2017 נקבע, לאחר בדיקה אצל פסיכיאטר בכיר, כי המשיב אינו מסכן עצמו או את סביבתו באופן המצדיק השגחה; בבדיקה נוספת מיום 20.3.2017 נקבע כי אין אינדיקציה להוראות אשפוז, והומלץ על טיפול תרופתי ומעקב פסיכיאטרי בקהילה;

ד. הפליה במעצר: בחקירת ילדים ציין הקטין מפורשות כי אמו (בת הזוג) היא ששידלה את המשיב לאלימות נגדו, אמרה למשיב להביא את החגורה, צחקה כאשר הכה אותו, והלכה בעצמה להביא מקל והתחילה להכותו אותו אף היא, ונתנה לו סטירה. בת הזוג נחקרה כחשודה באזהרה, אולם למרות שמעשי בת הזוג זהים או אף חמורים מאלה של המשיב, היא משוחררת אף ללא הרחקה כלשהי מהילדים, בתירוץ שהיא הרה.

הסנגור הציע חלופת מעצר בדמות מעצר בית אצל משפחת בת הזוג בכפר נ, במרחק נסיעה של כ-45 דקות מבית המשפחה בעין מאהל. נוכח טענות המבקשת לפיה בני משפחת בת הזוג אינם משתפים פעולה בחקירה וכי הם אף החזירו בעבר את בת הזוג אל המשיב, הציע הסנגור במהלך הדיון גם חלופה בדמות מעצר בית בביתו של אחי המשיב, המצוי במרחק של כקילומטר אחד מבית המשיב ובת הזוג.

5. הגעתי למסקנה שאין בחלופות המעצר שהוצעו כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב באופן המקיים מנוס מהמשך מעצרו בשלב זה.

6. האירוע הנטען בו תקף המשיב את בת הזוג בכך שסטר לה בפניה, דחף אותה, הפיל אותה על הרצפה ואיים לפגוע בה כשהוא אוחז בסכין, אירע, על-פי הנטען, לפני כשנתיים. הגם שמדובר באירוע קשה מאד, המשיב המשיך להתגורר עם בת הזוג במשך כשנתיים, ואם לא אירע כל אירוע נוסף, לא נראה שיש מקום לקבוע, שמסוכנותו של המשיב **כיום** מחייב מעצר. דא עקא, נתונים בתיק החקירה מאותתים גם על מסוכנות עדכנית הרבה יותר כלפי בת הזוג. גם אם הוחלט שאין ראיות מספיקות להכללת אירועים נוספים בקשר לאישה בכתב האישום בבחינת סיכוי סביר להרשעה, הנתונים לגביהם, המדווחים בידי מגורמים שהם לכאורה אובייקטיביים, מאותתים על מסוכנות של ממש כלפי בת הזוג. כך, בדיווח על קטינים חסרי ישע מיום 26.3.2017 נמסר כי ביום 15.3.2017 מסרה בת הזוג כי שלושה שבועות קודם לכן הכה המשיב את הקטין עם חגורה וכי "עוד סיפרה...שהוא **איים לפני שבוע מיום** המגיעה שהייתה בתחילת החודש איום בסכין על האם" (ההדגשה הוספה). מדווח במסמכי הרווחה על כך שהמשיב החזיק "כספת סכינים" ואף תלה סכינים במטבח הבית, עד שהסכים לבקשת העובדת הסוציאלית מטעם הרשות המקומית להורידן. בדו"ח אירועים של משטרת ישראל מיום 3.4.2017 צוין כי מודיע מהביטוח הלאומי מסר כי המשיב אמר בשיחה כי הוא

מתכוון לפגוע בעצמו באישה ובילדים כי אין להם כסף לאכול. במסמך תעוד דיון בוועדת תכנון טיפול והערכה מיום 18.3.2017 המשיב עצמו מסר כי בתם של הזוג היתה עדה לאלימות שלו כלפי אשתו במשך שעה שלמה, כאשר האם התעלפה והילדים "נכנסו לפאניקה" ולמצב טראומטי. על-פי הרשום שם, הבת הזו היא בגיל שנתיים וחצי, כך שלכאורה לא מדובר באירוע מושא כתב האישום מלפני כשנתיים. אירוע תקיפת הקטין מושא כתב האישום, שאירע לאחרונה על-פי הנטען, אף הוא מצביע על אלימות עדכנית של המשיב. בדו"ח העובדת הסוציאלית צוין כי בת הזוג מסרה כי היא והילדים ישנים בחדר נפרד והיא מתקשה להירדם ברוב הלילות מהחרדה (ע' 3).

7. הסנגור כאמור מפנה לבדיקה פסיכיאטרית מיום 24.2.2017 בה נקבע, לאחר בדיקה אצל פסיכיאטר בכיר, כי המשיב אינו מסכן עצמו או את סביבתו באופן המצדיק השגחה; ובדיקה נוספת מיום 20.3.2017 בו נקבע כי אין אינדיקציה להוראות אשפוז, והומלץ על טיפול תרופתי ומעקב פסיכיאטרי בקהילה. באותו מסמך צוין כי לא תוארו מחשבות אובדניות. כן הפנה לתעוד הדיון בוועדת תכנון טיפול והערכה של משרד הרווחה והשירותים החברתיים, בו נרשם כי ההורים (המשיב ובת הזוג) מסכימים לתכנית הטיפול ומשתפים פעולה. לטענת הסנגור עולה מאותו מסמך כי רואים פוטנציאל לשינוי וחיזוק המשפחה. אולם לצד אלה, בתיק מצוי מסמך רפואי ממרפאת עין מאהל בו תואר בסיבת הפניה "בתאריך 20.3.2017 יצרה איתי קשר העובדת הסוציאלית של הכפר" ומסרה כי בת הזוג דיווחה שהמשיב "ירד עם חבל והיא מפחדת". בגיליון טיפול של מחלקת הרווחה מדווח כי "היה לו חבל. לדבריה [של בת הזוג], אחרי התעקשותה להבין למה הוא מצויד בחבל, הוא אמר לה שיכול להיות 'שלא יחזור לבית'" (גיליון טיפול, רישום מיום 20.3.2017). גם מהאמור במסמך תעוד הדיון של משרד הרווחה הנזכר לעיל עולה לכאורה, מפי המשיב עצמו, כי מחשבות אובדניות אינן ענין חד פעמי: "הוא ציין שכשהוא במצב חרדתי וחושב על התאבדות הוא נעזר בתפילה". השיחה עם הביטוח הלאומי בה איים המשיב להתאבד ולפגוע באשתו וילדיו, כבר צוינה לעיל.

8. לאור האמור לעיל, אעמוד על חלופות המעצר שהוצעו. גם נוכח התקיפה הקשה והאיום החמור כלפי בת הזוג לפני כשנתיים והאיתותים הנוספים על המשך תקיפה ואיומים, ייתכן והיה במעצר בית במרחק של 45 דקות נסיעה בפיקוח הדוק ומתאים, כדי לאיין את מסוכנות המשיב דיו על מנת שלא יחויב המשך מעצר. כך גם לגבי האלימות הקשה שהופעלה כלפי הקטין על-פי כתב האישום. דא עקא, המשמורנים בחלופה המוצעת הם בני משפחתה של בת הזוג, ויש עיגון בתיק לטענות המבקשת, לפיהן לאחר אירוע אלימות, משפחתה של בת הזוג החזירה אותה למשיב (ראו גיליון טיפול של העובדת הסוציאלית, רישום מיום 22.12.2016) ומשפחת בת הזוג אינה משתפת פעולה בחקירה (מזכר המסומן מ"ג בתיק החקירה). בנסיבות אלה אין מקום שבית המשפט יסמוך ידו על משפחת בת הזוג כמשמורנים שישמרו מכל משמר על הרחקת המשיב מבית הזוג, או מהקטין. לאור החשש שמשפחת בת הזוג לא תמנע מפגש עם בת הזוג או הקטין אף בביתם, המרחק בין ביתם לבין בית הזוג מאבד ממשקלו לענין איון מסוכנות.

9. החלופה השניה המוצעת היא כאמור, פיקוח אחי המשיב בבית המצוי כקילומטר מבית המשיב ובת הזוג. מרחק של קילומטר אחד מבית זוג ובן קטין נוכח אישומים על אלימות קשה במשפחה, הוא מרחק קצר מאד. אילו המעשים המיוחסים בכתב האישום עמדו לבדם (וכאשר תקיפת בת הזוג והאיום עליה בכתב האישום היו לפני כשנתיים), ייתכן והיה מקום להכיר בחלופת מעצר זו (הסנגור הפנה בטיעונו כתוב (מש/1) לשורה ארוכה של החלטות בהן שוחררו נאשמים באלימות כלפי בת זוג, לרבות בנסיבות קשות, לרבות פרשה של שחרור למעצר בית במרחק של כשלושה ק"מ). אולם נוכח איתותים בתיק בדבר אובדנות המשיב המשולבת באיום לפגוע גם באישה ובילדים - ומבלי שנעלמו מעיני קביעות הפסיכיאטרים בענין העדר סיכון לסביבה או צורך באישפוז פסיכיאטרי, או העובדה שהאיום לפגוע בבית הזוג ובילדים

נומקה במצוקה כלכלית - רמת הבטחון המוקרנת ממעצר בית המצוי כקילומטר מבית המשפחה יורדת מתחת לנדרש.

10. לאור כל האמור לעיל, הגם שלמשיב אין כל עבר פלילי, אין בחלופות המעצר אשר הוצעו כדי לאיין את המסוכנות העולה מהמשיב כלפי בת הזוג והקטין באופן המאפשר שחרורו אל איזו מהן. אוסיף כי שקלתי חלופה נוספת, של הרחקה גיאוגרפית בערבות עצמית. אולם נוכח האיתותים בתיק בתחום מצבו הנפשי של המשיב, אינני רואה כי ניתן להסתפק בחלופה כזו.

11. הסנגור הנכבד טען בנוסף, כאמור, להפליה במעצר. אכן עולה אף מכתב האישום כי בת הזוג, אשר אינה עצורה או מוגבלת בתנאי שחרור, הכתה את הקטין עם מקל. כפי שטען הסנגור, עולה מחקירת הילדים של הקטין אשר נמצא מהימן בידי חוקרת הילדים, בבירור, כי בת הזוג אמרה למשיב להביא את החגורה, צחקה בעת שהוא היכה בקטין בחגורה ואף הכתה את הקטין בעצמה עם מקל. הסנגור הפנה ל-בש"פ 6749/07 **קורולקר נ' מדינת ישראל**, פס' 4(13.8.2007), בה נקבע כי "פעמים רבות קבע בית המשפט זה כי עקרון השוויון בין שווים עקרון מנחה הוא בשיטתנו המשפטית כולה, והדברים אמורים אולי ביתר שאת מקום שעסקין בשלילת חירותו של אדם". המבקשת טוענת שלא הוגש בשלב זה כתב אישום נגד בת הזוג משיקולים ראייתיים. אולם אף אם אניח שבפנינו הפליה בין שווים, בשקילת מעצרו או שחרורו של המשיב בעניינו, המשיב אינו היחיד עם זכויות חוקתיות המונחות על המאזניים. לא מדובר בעניינו במצב שבו המסוכנות הנשקפת מנאשמים נוכח טענת הפליה היא מסוכנת נגד ציבור בלתי מוגדר. שחרור המשיב שבפני ללא חלופת מעצר מתאימה מסכנת קטין חסר ישע. מוכן אני להניח לצורך הדיון כי העובדה שהקטין נמצא גם כעת בחזקת בת הזוג, מסכנת אותו במידה שאינה פחותה מהסכנה לה נשקף הקטין מהמשיב. אולם גם אם אתעלם מטענת המבקשת בענין שיקולים ראייתיים בקשר לבת הזוג, הפתרון להפליה הנטענת בידי הסנגור בנסיבות עניינו אינו יכול להיות חשיפת הקטין להורה שני ונוסף המסכן אותו.

12. ב"כ המבקשת ציינה בטיעוניה שאין לשחרר את המשיב, בוודאי ללא תסקיר. למדתי מטיעון זה העדר התנגדות לעריכת תסקיר. הסנגור הנכבד התנגד לעריכת תסקיר נוכח טענתו לשחרור ללא עריכת תסקיר. משהגעתי למסקנה שאין מקום לשחרר את המשיב לחלופות שהוצעו, הנני מורה בשלב זה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. עם זאת, אם תוצג בהמשך חלופה ראויה יש לשקול אותה, לרבות שקילת זימון תסקיר אם הדבר יהיה רלוונטי.

13. לקראת סיום אעיר, כי גם אם בצדק סבורה המבקשת שאין מקום בשלב זה להגיש כתב אישום נגד בת הזוג, הליך פלילי לחוד וטובת הקטין לחוד; ונוכח עדות הקטין בפני חוקרת הנוער, ראוי שתשקול פניה לרשויות המוסכות בענין תנאי המשמורת על ילדי הזוג מושא עניינו.

ניתנה היום, י"ד ניסן תשע"ז, 10 אפריל 2017, בנוכחות
הצדדים.

דניאל קירס, שופט

